

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. G. i T. G.

przeciwko R. S.A. w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 lipca 2016 r., sygn. akt V ACa (..),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której wskazała szereg argumentów mających uzasadnić przyjęcie jej do rozpoznania, dzieląc je na odnoszące się do zarzutów I, II i III. Co do argumentów podniesionych w odniesieniu do zarzutu III,

to w ocenie skarżącej jest to występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości. Jednak analiza uzasadnienia tego argumentu dowodzi, że, po pierwsze, jest to wyłącznie polemika z kierunkiem rozstrzygnięcia przyjętym przez Sąd (jednoznacznie odnosi się do „niekwestionowanych okoliczności faktycznych” tej sprawy i wypowiedzianego na ich tle poglądu), a, po drugie, potrzeba wykładni ma wynikać z rozbieżności w orzecznictwie między Sądami I i II instancji w tej sprawie. Trzeba przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest sądem III instancji, a istotne zagadnienie prawne, aby uzasadniało rzeczywiście przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, choć musi mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, to również musi mieć ogólny i obiektywny charakter, aby jego rozstrzygnięcie mogło potencjalnie mieć znaczenie w innych sprawach. Te kryteria w tym przypadku nie zostały spełnione. Natomiast w zakresie zarzutu II skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi. Nie jest to jednak trafne, bowiem Sąd II instancji nie naruszył w sposób oczywisty art. 6 k.c. – Sąd ten nie zmienił wynikającego z powołanego przepisu rozkładu ciężaru dowodu, lecz wyciągnął skutki prawne z niewykonania przez pozwaną tego, do czego zobowiązał ją Sąd. Wreszcie w odniesieniu do zarzutu I pozwana także wskazuje na występowanie na tym tle istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Niektóre ze wskazanych zagadnień prawnych potencjalnie rzeczywiście mogłyby uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, jednak zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. czy umowę o rozbiórkę można uznać za umowę o roboty budowlane, gdzie w orzecznictwie wskazuje się, że przez „obiekt”, o którym mowa w art. 647 k.c., rozumie się każdy rezultat prac budowlanych). Nie jest również zagadnieniem prawnym ocena, czy za wykonanie robót dodatkowych i zamiennych, na możliwość wykonania których wskazano w umowie o roboty budowlane, należy się dodatkowe wynagrodzenie, czy też obejmuje je wynagrodzenie ryczałtowe, przewidziane w umowie – to kwestia wykładni treści oświadczenia woli (umowy) na tle okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza tego, jak strony rozumiały roboty dodatkowe/zamienne. Może to więc co najwyżej stanowić podstawę zarzutu kasacyjnego, lecz nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dodać wreszcie trzeba, że potrzeba

wykładni przepisów prawa mająca uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozumiana jako rozbieżność w danej sprawie między rozstrzygnięciami Sądów I i II instancji, lecz chodzi o rozbieżność występującą między różnymi sądami w podobnych sprawach, zwłaszcza rozbieżność w orzecznictwie samego Sądu Najwyższego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.